

i Ze sborových akcí

Út	23. 10.	14:30	setkání starších věkem
Út	23. 10.	19:30	biblická hodina
Ne	28. 10.	9:30	bohoslužby, Zdeněk Šorm
Ne	28. 10.	15:00	Modlitba za domov, ekumenické shromáždění, přenos TV
Út	30. 10.	14:30	setkání starších věkem
Út	30. 10.	19:30	biblická hodina
Ne	4. 11.	9:30	bohoslužby, Zdeněk Šorm
Út	6. 11.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	6. 11.	19:00	schůzka hospodářské komise
Čt	8. 11.	19:00	schůze staršovstva
Ne	11. 11.	9:30	bohoslužby, Zdeněk Šorm
Ne	11. 11.	10:45	Sborová neděle, po bohoslužbách bude mluvit Petr Morée o historii ČCE
Út	13. 11.	19:30	biblická hodina
Ne	18. 11.	9:30	bohoslužby, Zdeněk Šorm
Ne	18. 11.	10:45	oo bohoslužbách promítání fotek z tábora
Út	20. 11.	19:30	biblická hodina
Pá	23. 11.	19:00	Benefiční koncert pro spolek Barvolam, Daniel Jun, klavír a Petr Mašlaň, viloncello
Ne	25. 11.	9:30	bohoslužby, Zdeněk Šorm
Út	27. 11.	19:30	biblická hodina
Pá	30. 11.	18:00	společné zdobení adventních věnců

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Instalace

Obsah

Čiňme dobře všem	2
Být vinohradem	5
Pozdravy při instalaci	6
Baví mě, když má život přesahy	8
Povolební poezie ze sociálních sítí	14

Čiňme dobře všem

Instalační kázání Zdeňka Šorma v neděli 7. 10. 2018 na Vinohradech

Čtení: Kazatel 3,1–15

Matouš 5,43 – 48 + Galatským 6,10

Sestry a bratři, ke konání dobra je třeba mít čas. To je základní podmínka, o které apoštol píše: „**Dokud je čas, čiňme dobře všem.**...“. A tak si říká, jestli vůbec něco dobrého udělat můžeme. Máme čas?

Když jsem se jednomu ze svých kolegů svěřoval s tím, že nevím, jestli budu po třiceti letech, co jsem z Prahy odešel, rozumět velkoměstskému životu a lidem ve sboru, začal právě tím, že tady lidé přes týden vůbec nemají čas. Tomu ale rozumím. Sám pořád nestíhám a někdy s tím těžce zápasím. Životní tempo se zrychluje a nás pronásleduje neustálý nedostatek času. Nikdy ho není nazbyt. Honí nás. Jakoby nám tedy ta základní podmínka ke konání dobra scházela. S nostalgií se ohlížíme na doby, kdy se nežilo v takovém tempu, a na všechno bylo dost času.

Jenomže byly někdy takové? Copak právě evangelia a epištoly nepřipomínají, že už moc času nezbyvá? „Lhůta je krátká,“ píše apoštol hned v následujícím dopise. Čas není bez konce. Času je méně, než bývá zdrávo. Ježíšova podobnoství dokonce připomínají, že ten okamžik, kdy už bude pozdě, může nastat každou chvíli, třeba hned zítra nebo ještě této noci. Jak to, že při vědomí takovéhle naléhavosti měl apoštol za to, že čas máme? Právě ta touha využít čas, nás přece často dostává do presu.

Snad to bylo tím, že jako žák rabiho Gamaliele, mohl z pokladu Písma vytažovat i ty staré, možná pozapomenuté,

kusy – třeba totální skepsi starozákonního Kazatele, který poznal, že vše, co si předsevzal, je jen marnost nad marnost. Kupodivu ho to ale nevedlo k apatii. Naopak v tom našel svobodu dělat i věci, jejichž smysl a výsledek nedohlédne. Byl si dobře vědom toho, že začátek ani konec díla, jež Bůh koná, nevystihne. Proto pro něj ani jeho ušlechtilé a zbožné záměry a projekty neměly takovou váhu, aby ho o čas připravily. Věděl, že není jeho pádem, že všechno pod nebem už svůj čas má: je čas rození i umírání, je čas zabít i čas léčit, čas milovat i nenávidět, čas boje i čas pokoje.

To je asi ono – čas není materiál, je muž bychom teprve měli dát smysl. On už svůj obsah má. Proto se jeho naplnění nemůžeme domoci jen vlastní aktivitou, vůlí nebo pilností. Nezáleží na tom, kolik toho stihneme. Důležité je, jestli zůstaneme otevření výzvám, které s sebou daná chvíle přináší, jestli se jí necháme oslovit, jestli budeme umět vyslyšet jejího tvůrce. Což z velké míry záleží právě na tom, zda dokážeme odložit to, co máme právě v úmyslu.

Ani z konání dobra si nelze udělat životní program. I dobré činy mají svoji určenou chvíli a jindy je všechna pevná i dobrá vůle marná. Vzpomeňte třeba na Káni Galilejskou: „Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina“, odsekne Ježíš matce, která ho naléhavě upozorní na nouzi svatebčanů. A ona – což ji ctí – dál nenaléhá. Jenom vyzve učedníky, aby byli

gram natěračských prací: nyní lakýrník provádí nátěr výloh, po nich bude natírat okna v kostele a v bytech a v zimě přijdou na řadu schody na kruchtu a dveře.

- Probíhá instalace rejstříku „trompeta“ do sborových varhan
- Na pamětní desku kazatelů sboru bude doplněno jméno Ester Čaškové. Termín se dojednává s dodavatelem.
- Staršovstvo projednalo úhradu a navýšení nájmu ve sborovém domě a prodloužení nájemních smluv.
- 23. října proběhne brigáda na instalaci háčků do lavic v kostele. K brigádě bude přizvána i mládež.
- Probíhá oprava fasády sborového domu horolezeckou formou bez lešení. Staršovstvo odsouhlasilo výši nákladů do 80tis.
- Staršovstvo jednalo o darech pro kazatelskou stanici ve Zruči n/S a pro Horácký seniorát. Čekáme na potvrzení příjemců darů.
- Staršovstvo souhlasí s uspořádáním archové sbírky na pomoc Indonésii zasažené zemětřesením a vlnou tsunami od Dikůvzdání (14.10.) do 4.11.
- Sbor přispěje částkou 10.000,-Kč na veřejnou sbírku na úhradu oslav 100. výročí ČCE.

- Staršovstvo pověřuje P. Coufala, aby zjistil možnosti vyčištění pamětních desek M.J. Husa ve vchodu do sborového domu.
- Máchá informoval staršovstvo o cenových podmínkách instalace „pojízdňého křesla“ na schodiště do 1.patra (cca 80–250tis). P. Coufal zajistí cenové nabídky jak pro variantu pojízdňého křesla, tak pro variantu pojízdňé plošiny.
- Staršovstvo hledá dobrovolníky pro údržbu dvorů sborového domu.
- Staršovstvo pověřuje J. Šarounovou a J. Svobodu přípravou podkladů pro realizaci pravidel ochrany osobních údajů. Presbyteri podepsali prohlášení o respektování pravidel ochrany osobních údajů.
- Křesťanská služba jednala o pořízení nových sedáků na lavice do kostela a přípravě adventního trhu. J. Raisová zjistí cenové nabídky pro různé varianty sedáků. Organizaci adventního trhu si vzala na starost M. Chábová.
- Z. Šorm tlumočil prosbu Radoslava Kvapila – Ústav A. Dvořáka pro kulturní život seniorů hledá spolupracovníka pro vyhledávání a zpracování žádostí o granty (práce na PC z domova). Práce by byla honorována. Zájemci se mohou hlásit p. Kvapilovi (604 484 864).
- Staršovstvo jmenovalo za třetího člena správní rady o.p.s. Jeden svět Janu Melicharovou.

Povolební poezie ze sociálních sítí

NEDĚLE PO VOLBÁCH

Včera mé město volilo své vůdce,
zježené bylo jako kaštan v slupce.
A teď je tiché. Spí a mělce dýchá.
Sídlištěm znějí do ranního ticha
jen kroky nás, kteří si denně znova
zkoušíme zvolit
syna tesařova.

@KTweetuje

Zprávy ze staršovstva 11.10.2018

- Staršovstvo vedlo rozhovor o návrzích bohoslužebných formulářů pro novou agendu. Na zařazení některých teologických důrazů (vyznání vin, zvěstování milosti, vyznání víry, pozdrav pokoje) jako samostatných liturgických prvků do každých bohoslužeb se staršovstvo neshodlo. Doporučilo domýšlet také praktické důsledky návrhů (nerálná délka bohoslužeb při zařazení 7–8 písní; nedostatečný čas pro nedělní školu při navrhovaném návratu dětí na přímluvné modlitby apod.) Presbyteri měli také připomínky k tzv. direktoriím, které vysvětlují jednotlivé části bohoslužeb. Význam, který autoři direktorií přikládají některým úkonům (vstávání při úvodní hudbě a vstupu nebo odchodu faráře, „amen“ po kázání, lámání chleba při slovech ustanovení Večeře Páně apod.) presbyteri nesdílejí, rozumí jim odlišně a doporučení změn se jim proto nezdá přiměřené.
- Z minulého dění ve sboru: 1/ Konal se schůzka s mládeží o pří-

pravě tábora 2019. J. Raisová zjišťuje podmínky možných tábořišť. Z. Šorm připravil kostru pobožností, aby ji mládež mohla tematicky zpracovat při přípravě etapovky. 2/ Z. Šorm poděkoval všem, kdo připravovali pohoštění a zajišťovali organizaci instalace 7.10.

- Staršovstvo jednalo o přípravě na 4. zasedání 55. konventu Pražského seniorátu a přijalo návrh J. Šarounové na konvent: Synod pověřuje synodní radu, aby do příštího zasedání 35. synodu připravila návrh nového názvu Jeronýmovy jednoty a jejích sbírek a zároveň navrhla změny v příslušných rádech.
- Zdůvodnění: Název Jeronýmovy jednoty a sbírek působí v dnešní době značně zastarale, lidé, kteří nově přicházejí do církve, si pod těmito názvy těžko představí to, co ve skutečnosti znamenají. Těžko srozumitelné jsou i pro mladší evangelíky. Vede to mimo jiné i k menšímu zájmu o tyto sbírky.
- Staršovstvo projednalo harmono-

pohotově po ruce a vyslyšeli Krista, až je osloví.

K dobrým činům asi můžeme přispět jen tehdy, když umíme svoje dobrá předsevzetí nechat plavat; když nám dojde, že dobré skutky netvoříme, že nám je – jak se můžeme dočíst v následující epištole – Bůh připravil. Asi k nim nevede ani tak cílevědomost a úpornost, jako spíš pozornost a otevřenost, která o tom, co je pro druhé a v božích očích dobré, předem hotovou představu nemá. Důležité je zůstat na příjmu. Sám si předem čas něčím bohudílným nenaplnit a dobro nevyomezit. Vždyť se do něho mají vejít všichni. „**Dobře číňme všem.**“

Do takové šíře má být naše srdce otevřené. V tom je právě rozdíl mezi dobrotou v naší režii a dobrotou z Boha. Ta boží nemá hranice. Není to jen malá domů. Nerozlišuje na našince a na ty druhé. Není jen na oplátku nebo za odměnu. Nekopíruje jenom to, s čím se setká. Je nezávislá, vpravdě svobodná. Skutečně tvoří a vnáší do tohoto světa něco nového.

A zve nás k tomu, abychom se na tomhle tvůrčím způsobu života podíleli: Nenechte se určit druhými. Buďte svobodní, buďte samostatní. Nežijte láskou jen potud, pokud vám to druzí dovolí. Buďte sami jejími aktéry. Nemilujte jenom své bratry, milujte své nepřátele. Láska je láskou jen bez omezení, bez hranic, bez podmínek.

Pokud vyjdeme jen z naší běžné ušlechtilosti, nic zvláštního se nestane. Bude to zase jen svůj svému – dobročinnost v rámci skupinového sobectví. Skutečná, neomezená dobrota vychází od nebeského otce, který svému slunci dává svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé, který je otcem

všech a nejen svého fan-klubu.

„Číňme dobře všem“, to není ani tak o naší aktivitě a přičinlivosti, jako spíš o svobodě, kterou díky Bohu máme, protože nás svou přízní a bezpodmínečnou láskou předem ujistil. Není třeba si ji vydobývat vlastní dobrotou. Není třeba dělat jen to, co se nám vrátí.

V tom je ta síla, která dává možnost vymknout se z šedi běžného, vystoupit ze všech účelných a účelových škatulek, která přesahuje tento svět a otevírá nový, kde vlk může pobývat s beránkem a tele a lvíče i žirny dobytek mohou být pospolu. To je přece krása!

Jaká by to byla škoda a jaký by to byl omyl a zpronevěra, měnit tuhle jedinečnou možnost za nějakou z nouze ctnost útulného hnízdečka pro našince!

Teď mi ale někdo z vás může namítnout: „Ty ses nám nějak rozjel, kašpárku! Jenže tys to nedočet do konce: Číňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.“ Tobě snad ani nedošlo, že máš instalaci, že ses právě teď zavázal sloužit domácím víry tady na Vinohradech.“ Ale já odpovím: Nebojte se, došlo mi to. A právě proto jsem si vybral tenhle verš včetně toho závěru. Já totiž nevěřím, že je to krok zpět, že by ten závěr měl svobodě, ke které jsme povoláni, přistříhnout křídýlka a strhnout mě i vás zpátky do sobectví dobroty pouze pro našince. A věřím také, že právě ta láska, která není jenom na oplátku, je pro rodinu víry důležitá.

To, co rodinu pojí, přece nejsou v postupu sympatie. Bratr vůbec nemusí být spřízněnec. Není to ten, koho jsem si vybral a kdo je se mnou za jedno. Bratr mi byl prostě dán a nic s tím nenadělám, byť by mi lezl sebevíc na nervy. Jen si vybavme příklady biblického bratrství:

Kain a Ábel – jeden druhého zabije; Jákob a Ezau – ti se nezabijí jenom díky Bohu, když jeden na druhého ušil budou; Josefa jeho bratři nemohou vystát, a tak ho prodají do otroctví. A jedno z nejznámějších podobenství, které jsme si zvykli nazývat „O marnotratném synu“, je také spíš o sourozenecké žárlivosti, ve které nezná bratr bratra.

Důraz na rodinu víry neodkazuje lásku do ghetta, aby se z ní stala zase jen výhodná vzájemná výměna. Neomezuje ji, ale uzemňuje. Je snadné milovat celý svět, pokud si ho nepustíš do baráku, pokud ti nekouká do talíře a ty jemu. Jenomže teprve pak je láska skutečná. **„Kdo nemiluje bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.“** Tak se ta nepodmíněná добрota s rodinou víry rýmuje.

Ne ve sboru, ale mimo něj se uzavíráme do svého mikrokosmu, který nám sedí. Stýkáme se s těmi, kdo nám jsou sympatičtí, vybíráme si přátele, spolupracovníky, politické strany, manželky nebo manžele. Ale sbor to není věc sympatie, to není klub spřízněných duší.

Modlitba Matěje Chába při instalaci

Sjednoceni v Duchu Svatém, prosme našeho nebeského Otce:

Pamatuj Bože, na svoji církev, dávej jí svůj pokoj a posiluj ji, aby slovem Tvého evangelia zvala ke společenství víry. Odpusť nám všem hřích rozdelení a přiveď svou církev k jednotě.

Pamatuj Bože na všechny, kdo našli svůj úkol a místo své služby ve sborech českobratrských evangelíků, na sestry a bratry, kteří pracují v synodní radě

V něm nás spojuje někdo jiný – právě ten Otec, který dává svému slunci svítit na dobré i na zlé. To je ta blahodárná kotva do skutečnosti, která uzemňuje naši lásku, aby to nebyla jenom iluze, na kterou si hrajeme mezi svými. Tu dneska spolu spouštíme v jeho jménu.

Samozřejmě že jsem nesmírně vděčný za milé přijetí tady na Vinohradech, samozřejmě že si moc přeju, aby nám tu spolu bylo dobře, ale věřím, že ten vztah, který jsme dnes stvrdili, je nepostradatelný, když ho tím nepodmíníme. Jenom tak můžeme být syny a dcerami nebeského otce a tvořit opravdu rodinu víry, která je prubířským kamenem konkrétní nevysněné lásky, cvičným polem pro milování nedokonalých, dílnou vtělení, kde je možné se naučit milovat víc než jenom svůj mikrosvět, kde je možné v lásce vystupovat z mezí svého výběru, svého konzumu. A to je obrovský dar. Vždyť se nám tak, jak píše Jan, otvírají věci nevídané: **„Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle.“** Amen.

a v seniorátních výborech, ve staršovstvech. Dej, aby se i jejich přičiněním stávalo místo setkávání nad evangeliem místem, ve kterém se cítí tak dobře, jako by byli u sebe doma.

Pamatuj Bože na našeho bratra faráře a celou jeho milou rodinu. Žehnej mu v jeho práci a posiluj jeho samotného i jeho blízké svým Duchem a radostí ze společenství vinohradského sboru a ze zvěstování tvého evangelia v tomhle

sektoru v ČR?

Tak především vidím velkou sílu, která je v neziskovkách obsažena – spousta lidí, kterým záleží na tom, jaký ten náš svět je, spousta nedocenené práce a důležitých témat, pomoc a obhajoba pro ty, kdo jsou na tom z různých důvodů hůř, než je obvyklé. Neziskovky, to je něco jako naše společné živé svědomí. Kdyby tu nebyly, některá důležitá témata by ve společnosti vůbec nezněla, někteří lidé by neměli zastání. Zvlášť teď, kdy je strach z neznámého tak na vzestupu a svět je v pohybu víc, než byl, je role neziskovek nezastupitelná. To, jak se u nás vůči neziskovému sektoru vymezují někteří vrcholní představitelé státní moci, je ostuda a je třeba to – jím samým i veřejnosti – připomínat. Nemohu se vyhnout aktuální vládní snaze omezit neziskovky pomocí nesystémového omezení financí. Řeči o tom, že „sportu a sociálních služeb se to nedotkne“ vnímám jako populistický pokus neziskový sektor rozštěpit, na to by nikdo z nás neměl přistoupit. Stát má právo stanovovat pravidla, priority a kritéria, ale nesmí účelově dávat jen těm, kdo jsou obecně přijatelní a „škrtit“ ty méně populární, kdo hájí menšiny, pamatují na přírodu, komentují politické dění, upozorňují na nespravedlnost atd. Kdybychom tohle dělení dopustili, třeba jako Cesta domů, sami bychom dopady brzy těžce pocítili. Já věřím v aktivní občanskou společnost, která se sdružuje, spolčuje, nemlčí. Považuji to za přirozený projev toho, že si nechci žít sama pro sebe. Nejde o to být aktivista, ale ne-

ztratit ze zřetele, že věci, které se dějí, nejdou samy, že je potřeba je podpořit. A držet pospolu.

Co pro vás znamená svoboda?

Moje máma mi dopřála velkou míru svobody. Důvěřovala mi, a zároveň (to jsem si uvědomila až jako dospělá a se svými dětmi) toho po mně hodně chtěla. To, že se to podařilo propojit, že svoboda a odpovědnost šly ruku v ruce, jsem poznala jako dobré a snažím se toho držet, i když vím, že na našich cestách zažíváme občas situace, na které jsou všechny principy krátké. Ale pro mě je svoboda to nejcennější, co mám. Snažím se ji užívat a nijak ji nezneužít.

Mgr. Ruth Šormová

Sociální pracovnice, předrevoluční opoziční aktivistka, bývalá politička. Narodila se v Praze v roce 1965. Po maturitě pracovala s lidmi s mentálním postižením a dálkově vystudovala speciální pedagogiku. Od roku 1988 žila se svým mužem, evangelickým farářem Zdeňkem Šormem, v Soběslavi, kde založila středisko Diakonie Českobratrské církve evangelické Rolnička, zaměřené na služby pro lidi s postižením. Roku 2005 se rodina v rámci běžného stěhování farářů přemístila do Nového Města na Moravě. Od roku 2010 stála Ruth Šormová v čele neziskové organizace Portimo, o.p.s., která nabízí sociální služby dětem, mládeži, ale i dospělým v nepříznivých životních situacích.

Ptala se: Linda Tichotová Fryčová

nou jednotlivost, která se mi povedla, ale proto, že mě lidé vnímají konzistentně, se vším, co dělám, že snad oceňují tu provázanost, která je pro mě důležitá.

Jaký je váš vztah k tématu, kterým se Cesta domů zabývá – nejen k poskytování domácí hospicové péče a dalších služeb, ale i k vrácení tématu umírání do života?

V mé práci, ať to byla ta s lidmi s mentálním postižením nebo poskytování různých sociálních služeb v Portimu, mě celý život provází téma lidské důstojnosti. Nepřijde mi podstatné, jestli se to týká důstojnosti novorozeného miminka, umírajícího člověka nebo člověka s těžkým mentálním postižením. Myslím, že vospělá společnost má ze své podstaty usilovat o to, aby dokázala poskytnout důstojné podmínky každému bez rozdílu, od začátku až do konce jeho dnů. Jak stárnu, téma konce života se v mé blízkosti vyskytuje mnohem víc než dřív – lidí, kteří jsou nemocní nebo jim stárnu rodiče, kolem mě přirozeně přibývá. Před pár lety jsem prožila se svou kamarádkou smrt jejího dítěte, nějaký čas jsem byla blízko Domácímu hospici Vysočina. Ještě mám takovou poměrně čerstvou zkušenost s loučením a truchlením. Před rokem jsem byla v Londýně na pohřbu Jean, ženy, která pro mě v životě byla moc důležitá, bylo jí 101 let. Letěla jsem do Londýna „na otočku“, kvůli zpoždění letu jsem nestihala, po přiletu jsem si musela vzít taxík. Chlapík, co řídil, se mě snažil celou dobu udržet v klidu a povídal a ptal se a zajímal se, zatímco šlapal na plyn, brzdil, předjížděl a klíčoval, abych to stihla. Ta jízda a rozhovor s cizím empatickým londýnským taxikářem, to bylo opravdu „něco“! Vlastně

to byla taková náhodná a přitom zásadní ukázka toho, jak se dá – a má – o těžkých věcech mluvit. Každý asi někdy zazíváme, jak těžké je dotknout se – s blízkými lidmi – otázek, které jsou nějak obtížné, bolestné, vybočují z řady, a nemusí jít jen o smrt... Na ten pohřeb jsem dorazila o pár minut později, počkali na mě. Občas si na toho taxikáře vzpomenu, byl to takový londýnský anděl, tak snad při mně bude stát i v Praze. (úsměv)

V roce 1988 jste podepsala Chartu 77, přestěhovali jste se do Soběslavi, u vás na faře vznikalo Občanské fórum. Od roku 1990 do roku 1992 jste byla poslankyní ve Federálním shromáždění. Poté jste aktivní politickou kariéru opustila. Jaký je dnes váš vztah k politice a veřejnému dění

Pro mě jsou „starost o polis“ a zájem o veřejné dění přirozenou součástí života. Zajímá mě, co se děje, prožívám to intenzivně, týká se mě to, týká se to každého. Ani v současné situaci, se kterou jsem často víc než nespokojená, si nemyslím, že by politika byla špína nebo že by přitahovala jen lidi, kteří mají negativní motivy; vlastně mě tenhle předsudek dost vyvádí z míry. Do politiky podle mě vstupují jak ti, které tam táhne moc, peníze a vliv, tak ti, kteří mají zdravě idealistické představy o tom, že by mohli společnost posunout k něčemu lepšímu. Myslím, že jsou pořád přítomné obě skupiny, ale málokdy jsou jejich síly vyrovnané. Je pravda, že v posledních letech je ten poměr značný, ale ta menšina je strašně důležitá – profesionální politici i „laici“, kteří se chovají poctivě, zodpovědně, beze strachu, s přesvědčením...

Jak vnímáte postavení neziskového

kousku Prahy.

Pamatuj Bože na naše staršovstvo a také na ostatní sestry a bratry, kteří ve sboru pracují. Žehnej jejich práci a veď je, aby uměli rozpoznat dobré cesty života ve společenství víry a aby se tak náš sbor stal otevřenou rodinou, u které si odpočinou rádi i náhodní kolemjdoucí.

Pamatuj Bože na ty, kdo konají dobré skutky, posiluj je, aby uměli pomáhat těm, kteří to potřebují, ať už jsou sympatičtí nebo ne, a nemysleli při tom na odměnu nebo vděk.

Pamatuj Bože na soudce a na všechny vládcy a správce veřejných věcí, dej jim

ducha moudrosti a spravedlnosti.

Pamatuj Bože na naše nemocné, trpící a opuštěné bratry a sestry, na chudé a lidi bez domova a bez vlasti: ujmí se jich, posilí je v jejich nouzi a dej jim radost, kterou jim nemůže nikdo vzít.

Pamatuj Bože na naše blízké, ty nás všechny znáš jménem a víš o každém, za co prosí a co ho trápí.

Bože, ty jsi počátek i dárce všeho. Je nám dobře, když cítíme tvé milosrdenství, tvou lásku a moudrost, a když ti v důvěře ve tvoji lásku smíme svěřovat naše prosby a přímlyvy. Amen

Být vinohradem

Instalační proslov Tomáše Trusiny

Milí vinohradští, Zdendo a Rutko,

když jsem přemýšlel nad tím, na čem založit toto oslovení, napadlo mne, proč nevyužít krásného a výmluvného pojmenování této čtvrti a tohoto sboru – Vinohrady. Koneckonců, zdejšímu sborovému časopisu říkáte Hrozen, takže se k Vinohradům hlásíte.

Navíc nikdy neškodí, když si sbor a jeho farář připomenou, kde sídlí, kde společně žijí a dosvědčují víru naději a lásku. Členstvo pražských sborů bývá dnes rozestě po vícero pražských čtvrtích a často i mimo Prahu, a to sebou nese pokušení starat se ve sboru jen o sebe, o lidi, které známe v našem společenství. Nechť vám tedy název vaší čtvrtě připomíná, že jste vinohradníci na Vinohradech, že sem patříte – že svědecká odpovědnost nekončí u sborové ohrádky – že i to, jak se žije na Vinohradech je třeba sledovat trvale, pozorně, vnímavě i vynalézavě. Lidi i faráře

tu na to máte.

A především, téma vinné révy a vinohradu se vine napříč Starým i Novým zákonem. Bývají to často písničky neučesané, proti srsti, ale zásadní:

Od sloky z Jákobova požehnání o tom, jak mesiáš „uváže oslátka ke kmeni vinnému, k révovi dobrému oslátku své“

– přes Izaiášův protestong o tom, že Hospodin zřídil skvělý vinohrad – ohrazený, s výběrovými odrůdami – čekal skvělou úrodu a vinohrad urodil jen páchnoucí bobule (bago)

– přes Jeremiáše, který zpronevěřilé vinici hořce připomíná Já jsem tě osadil vinným kmenem výborným, celou sadbu pročištěnou, jakože ses mi proměnila v zplanělou révu cizího kmene?

– až po Joele, který zemi i lidu neschopným něco urodit a vyplodit zaslubuje „Neboj se, fíkovník a réva vydají úrodu... radujte se z Hospodina, svého

Boha.“

Písně o Izraeli coby výběrovém vinohradu nám připomínají: Boží lid v tohlehle světě nežije sám pro sebe. Byl zasažen v zemi – zaslíbené jedinečným plodům víry.

– a s touhle výbavou dostal i úkol: nést ovoce. Chutné, jedinečně ušlechtilé plody hospodinovské naděje pro slabé a zotročené – plody neúplatnosti i milosrdenství – plody věrnosti tomu jedinečnému příběhu svobody a spravedlnosti. Nést plody, jaké v jiné zahrádce, na jiných vinohradech jen tak neskldíte.

Když někdy poslouchám hlasy, které se v posledních letech ze společnosti i z církvi čím dál hlasitěji ozývají, jako bychom zas nalézali zalíbení v tom, nést místo úrody hospodinovské a kristovské lidskosti zase odporná pláňata.

Odporná pláňata souznění s předsudky a nenávisným odmítáním lidí cizích, nuzných, potřebných – anebo

souznění s dehonestací těch, kdo se snaží projevít milosrdenství, nezištně hledají řešení pro ty, kdo zůstávají odstrkovaní, na dně, za ploty a hranicemi, zbaveni lidské důstojnosti.

A tak vám přeji, abyste v této ne snadné době plné zmatenosti a svodů a falešné propagandy leckdy křesťansky pomazané – společně čerpali mizu z onoho pravého kmene vinného

– a stávali se kristovským vinohradem na Vinohradech – vinohradem, který si nehledí svých hradeb – ale toho hospodinovského produktu –

– vinohradem, kde mnozí budou okoušet, že se na Hospodinově vinohradu mohou rodit chutné, občerstvující, rozveselující plody.

A nebojme se toho, že jsou to plody někdy jakoby cizokrajné chutě – vždyť je zasadil a dává jim dozrát vinař z království Božího.

Pozdravy při instalaci

Petr Hladík – kurátor Nové Město na Moravě

Vážený vinohradský sbore, milý Zdeňku,

rád bych vás pozdravil jménem sboru v Novém Městě na Moravě. Členům sboru v Praze na Vinohradech bych chtěl popřát, aby měli možnost poznat svého nového faráře ve všech jeho podobách – jako člověka otevřeného, naslouchajícího, tvůrčího, jako muže, který i přesto, že se občas tváří vážně, tak se dokáže i shodit – udělat si ze sebe legraci. Také jako faráře, který je pečlivý ve své přípravě. Za sebe osobně bych rád popřál, abyste se Zdeň-

kem Šormem zažívali pocity, které jsem míval i já. A to když jsem přicházel na bohoslužby nebo jiná setkání s pocitem, že mě svazuje nějaké osobní trápení, či starost o někoho blízkého, nebo jsem byl rozpačitý z událostí, které se dějí u nás doma, v Evropě i ve světě. Zkrátka hledal jsem slova pro to, jak svoje pocity vyjádřit a sdělit. A pak jsem slyšel Zdeňkovo kázání nebo jinou promluvu a jakýsi vnitřní pocit naznačil: to je ono – to jsem potřeboval slyšet. Věřím, že tyto pocity budete zažívat i vy. Zdeňkovi Šormovi pak přeji, aby ve vás, ve členech vinohradského sboru, nacházel oporu a

je hodně široký. Každý šéf je do jisté míry ve své roli sám, ale i sólisté potřebují sehraný tým, a tak mě povzbuzuje, že cítím podporu z mnoha stran, a doufám, že to tak vydrží. Pro začátek chci organizaci dobře poznat, mluvit podrobně s většinou kolegů, doplnit si pestrý obrázek, který se mi začal utvářet. Také bych ráda absolvovala jakési „kolečko“, abych poznala každodenní podobu jednotlivých služeb, které Cesta domů poskytuje. Osobně vnímám jako „rodinné stříbro“ jedinečný souběh přímé péče (domácí hospic, odlehčovací služby, půjčovna pomůcek, paliativní ambulance) s podpůrnými a rozvojovými službami (nakladatelství, dobročinné obchody a kavárna, knihovna, vzdělávání); Cesta domů má v té rozmanitosti a šíři opravdový poklad, o který je třeba pečovat a žádný dílek nevynechat, naopak možná výhledově další přidat. Za rok bych ráda řekla, že Cesta domů dobře zvládla stěhování do svého nového působiště v Michli a že ví, jaké nové příležitosti se díky tomu otevírají. Když se nám nadto podaří dospět ke shodě, kam konkrétně směřovat dál a do čeho nového se pustit, budu spokojená. Je moc dobře, že máme na co navázat – důležité výchozí materiály (strategický plán a procesní audit) jsou k dispozici, to je velká pomoc. Mám ráda rozmanitost a pohyb, stagnace a stojaté vody, to není pro mě.

Čeká vás velký kolektiv, vztahy uvnitř organizace i směrem ven nebudou tak těsné jako v malé organizaci v malém městě. . .

Jsem ráda, když je atmosféra v práci nadstandardní, ale nečekám, že mají být všichni kamarádi, to ani v Rolničce (středisko Diakonie Českobratrské církve evangelické v Soběslavi, které R. Šormová

v 90. letech založila, pozn. red.) ani v Portimu nebylo. Velmi si cením hry s otevřenými kartami – když se o věcech mluví, nenechávají se pod pokličkou, neobcházejí se. A jak jsem zatím Cestu domů mohla poznat, myslím, že tohle tam je. Když se teď dívám zpět, vždycky mě bavilo, že žádný rok nebyl stejný jako ten předchozí. Mám ráda rozmanitost a pohyb, stagnace a stojaté vody, to není pro mě. A tak jsem na svých předchozích působištích vždycky ráda využívala toho, jaká je zrovna konkrétní skladba lidí, co kdo umí a může nabídnout. A moje kolegy myslím zase těšilo, že když svá obdarování nabídnou, tak to vítám. Odbornost, jasná a přehledná pravidla, přirozená a otevřená komunikace, přátelská atmosféra a možnost přidat něco vlastního, to je ve zkratce můj přístup a důraz v řízení; věřím, že se dá uplatnit i ve velké organizaci ve velkém městě.

Vysočinu opouštíte jako Žena regionu 2017, už v roce 2014 jste se v této anketě umístila na 2. místě. Co pro vás toto oficiální uznání toho, co a jak děláte, znamenalo?

Někdy jsem v životě těžce nesla, že se moje práce a soukromí tak moc propojují – s životem na faře je to ještě znásobené, je to otevřený dům a někdy bývá těžké vytyčit meze, aby si člověk uchoval potřebnou míru „svého“ a zároveň se ve své pomyslné ohradce neuzavřel. Ale na druhé straně to tak v životě mám, nebavilo by mě žít si sama pro sebe, mám to tak odmala – od své mámy, od přátel, můj muž to má taky tak. Baví mě, když má život přesahy, když se objevují souvislosti a spojnice. Tak si říkám, že jsem to ocenění nedostala proto, že dělám dobře svoji práci v Portimu nebo pro nějakou ji-

jsme se kdysi sami dva s mužem stěhovali do Soběslavi, s asi pěti kusy nábytku. Až když jsme se tam první ráno probudili, řekli jsme si, že se půjdeme podívat, jaké to tam vlastně je. (smích) Já i Zdeněk máme v životě rádi změnu. Pro nás, i pro to, co opouštíme, v tom vidím příležitost nabrat druhý dech, jiný směr. Je to nové se vším všudy a mám na tom ráda, že je to příležitost srovnat si věci – nejenom v domě, ale i v hlavě, vytřídit je, něčeho se zbavit, něco uzavřít. Nejde začít něco nového a přitom o nic nepřijít. Takže žádný recept nemám, změny jsou těžké, ale snad právě proto mají smysl.

Co se vám honilo hlavou, když jste se na začátku roku dozvěděla o vypsaní výběrového řízení na ředitele Cesty domů?

Když jsem narazila na inzerát, řekla jsem si: to je ono. Vzápětí přišla smršť jiných myšlenek – jestli to není příliš velké sousto, jestli můžu do zaběhnuté úspěšné neziskovky dobře zapadnout, jestli není velká troufalost pouštět se do hospicového a paliativního tématu, které je pro mě sice silné, ale profesně nové. Ale neovládly mě obavy, spíš jsem od počátku cítila velký respekt. Cestu domů znám a sleduji dlouho, patří pro mě mezi několik neziskovek, které se věnují důležitým tématům, odvádějí skvělou práci a zaslouží si své renomé. Měla jsem velkou chuť to zkusit, ptala jsem se pár přátel, kteří v Cestě domů působili nebo znají její služby. Rozhodla jsem se rychle.

Jak se cítíte teď, několik měsíců od okamžiku, kdy jste se dozvěděla výsledek? Už jste měla možnost sekat se se zaměstnanci, zažít několik akcí. . .

Celou dobu, co znám výsledek, se ve

mně snoubí radost a respekt. Respekt k tomu, aby to šlo, a radost z toho, že to tak bude. Pamatuji si první moment, když mi přišla zpráva o rozhodnutí správní rady, to byl opravdu intenzivní pocit radosti. Pak v nějaké chvíli převládl respekt a teď mám pocit, že je to vyrovnané. Je moc fajn, že bylo pár příležitostí potkat budoucí kolegy, dobrovolníky i některé dárce osobně v předstihu, mám pocit, že v září nepůjdu do neznáma a také já nebudu úplně „cizí“. Výsledek výběrového řízení jsem se dozvěděla skoro půl roku před nástupem, a tak jsem měla dost času, abych nasála co nejvíce informací i dojmů. Dost věcí jsem promýšlela, ale to hlavní mě samozřejmě teprve čeká. Nenastupuji s hotovým názorem, jsem zvědavá na různé pohledy a náměty. Víím, že je Cesta domů pestrá a že se jí nevyhýbají problémy, s tím do toho jdu a pořád se těším. Snad se nepletu, když přicházím s pocitem, že povedu organizaci, která má nejen silné téma, kompetentní tým a přívětivou atmosféru, ale také otevřenost, s jakou se vede rozhovor i o tom, co se nedaří nebo co je složité.

Z obecně prospěšné společnosti Portimo jste během osmi let svého ředitelování vybuodovala respektovanou organizaci, která před dvěma lety získala titul Neziskovka roku ve střední kategorii od Nadace rozvoje občanské společnosti. Cesta domů je už zavedenou organizací, považovanou za průkopníka mobilní paliativní péče v ČR. Jaké jsou vaše ředitelské plány?

Hodně jsem poslední týdnů myslela na to, co je možné zvládnout v prvním čase – v prvním měsíci, do Vánoc, v prvním roce. Těžko se to plánuje, protože záběr

další inspiraci pro službu v naší církvi.

Ester Čašková, předcházející vinohradská farářka

V požehnání prosíme o to, aby se nad námi rozjasnila Boží tvář. Tvář je totiž pro kontakt moc důležitá. I v digitální době užíváme všelijaké usměvávky – smajlíky.

Nový farář má vždycky těžký úkol – k těm mnoha tvářím v novém sboru přiřadit i jméno. A tak jsem pro Zdeňka připravila tahák: fotografii 90 členů vinohradského sboru. Jednotlivým tvářím jsem přiřadila čísla a sepsala jména. Seznam není úplně aktuální, protože fotografie je z roku 2012 (fotila Katka Lešikarová při sborovém shromáždění) a církev je živý organismus, takže někteří už jsou v církvi zvitězilé a mnozí naopak chybí. Zdeněk tedy může nové tváře přidávat. A když mu bude moc smutno a těžko, dostává k tomu ještě lahvičku s nápojem, který zaručeně tvář rozveselí.

Přeju vám – vinohradskému sboru i Zdeňkovi, ať je vám spolu dobře a obračíte se společně k té Boží tváři, která dává pokoj.

Olga Navrátilová, presbyterka

Milý bratře faráři Šorme, milá Ruth, milé sestry a milí bratři,

u projevů pronášených při různých příležitostech se zpravidla oceňují dvě věci, a to že je projev vtipný a že je krátký. Nic vtipného mě bohužel i přes usilovné přemýšlení nenapadlo, pokusím se tedy vyhovět alespoň té druhé podmínce.

Dovol tedy, milý Zdeňku, abych tě i s Ruth a celou rodinou u nás jménem

staršovstva vinohradského sboru přivítala. Snad budu mluvit i za druhé, když řeknu, že jsme se na tebe těšili. Toto těšení bylo snad u některých promíšeno i s drobnými obavami: jak si nový farář sedne se staršovstvem, jaké bude mít představy o životě sboru, jak moc bude naslouchat nebo hned prosazovat svou. Někteří možná dokonce bojovali s předsudky, jako třeba já s předsudkem vůči těm, kdo jsou máničkami ještě po padesátce. Ale myslím, že jsi zvládl tyto obavy i předsudky už za ten první měsíc, co jsme pospolu, naprosto rozptýlit.

Každý farář, který začíná na novém sboru, to má složité. Často se toho od něj spousta očekává: že bude dobře, hluboce a zároveň srozumitelně kázat. Že přinese svěží vítr a něco nového, ale běda, bude-li měnit to, na co jsme zvyklí. Že osloví nové lidi a zároveň nebude zanedbávat ty, co jsou ve sboru už dlouho. Že zvládne prostředkovat mezi různými pozicemi a formami zbožnosti. Že ukočírjuje názorové i osobní střety ve staršovstvu. Že bude schopen oslovit všechny od kojenců po seniory. Že bude rozumět všemu od účetnictví po stavařinu, nebo že nebude naopak do hospodářských věcí vůbec mluvit. Že bude schopen vést a že bude zároveň schopen se včas stáhnout do pozadí. Myslím, že ani Pán Ježíš by všem těmto očekáváním nedostál.

Možná že podobná očekávání má i farář vůči novému sboru, ale o tom mnoho nevím. A proto přeji, Zdeňku, nám i tobě, hlavně vzájemnou trpělivost a otevřenost, abychom uměli v sobě navzájem rozeznávat obdarování, která se každému z nás dostala, a podle toho upravovat vzájemná očekávání. Přejeme tobě, Ruth i celé rodině hodně Božího požehnání. Ať ti práce v našem sboru přináší hodně ra-

dosti.

Pavel Kalus, kolega a bývalý administrátor

Milý vinohradští, milý Zdendo,

instalace nebývá často, a tak pro připomenutí, o co půjde, jsem si otevřel počítač. Předpokládám, že i vy rádi se necháte poučit Wikipedií. Nejdříve jsem zadal: instalovat. A dozvěděl jsem se: namontovat, zařídit. To se mi nelíbilo a naši slavnost nepřiblížilo. Zadal jsem tedy: instalace. A dozvěděl jsem se: 1) umístění technických zařízení do budovy. No to určitě ne, nový farář není ani vodovodem, ani topením. Dále jsem četl 2) rozmístění předmětů výstavy. Zdenkovy obrázky se mi líbí, vystavovat se tu dnes určitě nebudou a taková instalace to nebude. 3) Slavnostní uvedení do úřadu. Tomu již rozumím, o to půjde. Slavnost.

Čí je to slavnost? Faráře, který může ukázat přátelům, kam to dotáhl? Nebo sboru, který má slavit, že máme zase faráře a ukázat všem, jak to tu máme

pěkné? To trochu provokuji. Samozřejmě odpověď je: je to společná slavnost, která má vést k oslavě Pána Boha.

A tak jsem vybral z Písma verše z Gal 5, 13 a 25–26 verš. „Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři a sestry. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým. Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. Nehledejme prázdnotou slávu, nebudme jeden k druhému vyzývaví, nezávidíme jeden druhému.“

Tato jasná slova vedou mne k přání, abyste v lásce sloužili jedni druhým.

Milý Zdendo, přeji Ti, aby Ti vinohradští v lásce sloužili. Milí vinohradští, přeji vám, aby nově instalovaný farář Zdeněk Vám v lásce a s láskou sloužil.

Padla tu dnes již zmínka, že jsme na Vinohradech. Je dobré, když je ve vinohradě dobrý vinař. Dobrý vinař potřebuje lásku k vinici, ale jsou chvíle, kdy je třeba, aby měl v ruce i ostrý nůž. A tak přeji, aby jeho péče přinášela hojnou úrodu.

Baví mě, když má život přesahy

(přetištěno z webu Umirani.cz s laskavým svolením autorek rozhovoru)

S Ruth Šormovou, nastupující ředitelkou Cesty domů, jsme se sešly v Novém Městě na Moravě, kde trávila poslední týden před stěhováním do Prahy. Spolu se svým mužem Zdeňkem, evangelickým farářem, strávila ve městě na Vysočině posledních 13 let, předchozích 17 let žili v jihočeské Soběslavi. S vystudovanou speciální pedagožkou, předrevoluční aktivistkou, bývalou političkou a úspěšnou dlou-

holetou ředitelkou novoměstské neziskové organizace Portimo jsme hovořily o nových začátcích, radosti a respektu a o životě, který člověk nežije sám pro sebe.

Příští týden se po 30 letech stěhujete zpět do své rodné Prahy, kde jste také vyrostla. Jaké to je?

Není snadné vyjádřit to pár slovy. Dlouho jsem byla šťastná, že jsme z Prahy pryč, zvláště v době, kdy jsme měli malé děti. Užívali jsme si toho, že

jsme v krajině, v domě se zahradou. Ale zároveň je Praha moje město, mám tam spoustu vztahů a míst, která mám moc

ráda. Tak se to nějak stalo, že děti dorostly, my jsme taky k něčemu dorostli a teď se těšíme.

Jaké to bylo, žít 30 let v malých městech?

Občas mi chyběla možnost něco podniknout hned, třeba vidět prima film, a nečekat „až jednou“, třeba v den, kdy se mi to zrovna vůbec nebude hodit. Ale vím, že tahle svoboda je spíš v hlavě jako vědomí možnosti, kterou pak člověk ne vždy využije. Scházely mi galerie, já i můj muž Zdeněk máme rádi umění a výstavy, vždycky jsme tedy museli někam vyjet; doufám, že se mi teď podaří na to vyčlenit nějaký čas. Na druhé straně je komunita v malém městě v mnoha ohledech skvělá a nabízí blízkost a bezpečí, když přijmete

jako plus, že nežijete v anonymitě.

Na co se ještě těšíte a co vám bude chybět?

Těším se na přátele, které v Praze mám, a na to, že – protože jsem teď v životní etapě, kdy mám odrostlé děti – můžu bez výčitek svědomí věnovat čas, čemu chci. Jinak kromě přírody mi budou chybět konkrétní lidi, měli jsme silné vztahy tady v Novém Městě i v Soběslavi.

Je to vaše třetí stěhování, máte nějaký recept na to, jak to zvládnout?

Stěhování je v každém životním čase trochu jiné. Úplně jiná byla situace, kdy